

a zúčastněná firma nesporně provozuje i obchod v drobném, nelze uznati, že by žal. úřad, použiv analogicky titulu 37a), překročil meze, dané mu § 5 cit. min. nař. K tomu, že jde o uskladňování těžkých předmětů, a že se k rozvážení používá automobilu, vzal pak úřad zřetel, stanoviv nebezpečenské procento nejvyšší.

Č. 12.414.

Stavební právo: Nemí všeobecného veřejnoprávního nároku sousedů, aby stavbou na sousedním pozemku nebyl jim odnímán příliv vzduchu a světla; nárok takový mohl by plynouti jen ze zvláštního ustanovení stavebního řádu.

(Nález z 22. května 1936 č. 13.158/36.)

Věc: Krištof P. a Štefanie G. v Račistorfě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 14. listopadu 1933 o stavebním povolení.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. úřad v Bratislavě výměrem z 23. června 1933 povolil v základě § 1 stav. statutu býv. župy bratislavské Raguelovi R. stavbu budovy v Račistorfě za určitých podmínek, při čemž poznamenal, že těmito podmínkami soukromoprávní otázky zůstávají nedotčeny.

Proti tomuto výměru podali st-lé odvolání k zem. úřadu v Bratislavě, který nař. rozhodnutím odvolání jich jako bezdůvodné zamítl.

O stížnosti, do tohoto rozhodnutí podané, uvažoval nss takto:

K námitce st-lů, že vystavěním zdi až k jejich oknu bude jejich domu odňat vzduch a světlo, prohlásil žal. úřad, že neexistuje nějaké všeobecné sousedské právo na to, aby stavbami na sousedním pozemku nebyl domu sousedovu odnímán vzduch a světlo, a že proto musí vlastník pozemku postarat se o potřebný vzduch a světlo buď v mezích vlastního svého staveniště nebo musí získati si nějaký soukromoprávní titul, poskytující mu takový nárok vůči sousedu, ježž arci mohl by pak uplatniti jedině pořadem práva.

Stížnost k tomuto soudu podaná nepokouší se nikterak na podkladě stavebního statutu župy bratislavské dovoditi, že stavebník podle tohoto statutu je povinen nezastavěti prostor před oknem sousedního domu a neodnímati tak tomuto domu potřebný vzduch a světlo, nýbrž vytýká pouze, že názor žal. úřadu nemůže býti správný, ježto cestou soudní nebudou moci st-lé dosáhnouti zrušení stavby a zůstanou tak bez ochrany. Námitkou takto formulovanou nemohou však st-lé domoci se zrušení nař. rozhodnutí, neboť z toho, že někdo soudně nemůže uplatniti nějaký svůj požadavek, neplyne ještě, že požadavku tomu by musilo býti vyhověno úřady správními. Poněvadž skutečně není nějakého všeobecného veřejnoprávního nároku sousedů, aby stavbou na sousedním pozemku nebyl jim odnímán příliv vzduchu a světla, mohl nárok takový býti opírán toliko o zvláštní ustanovení staveb. řádu a musili by proto st-lé ve své stížnosti tvrditi, že podle některého zvláštního ustanovení stavebního statutu býv. župy bratislav-

ské přísluší jim upíraný nárok, a musili by toto tvrzení své blíže nějak odůvodniti. To st-lé nečiní, nýbrž brojí proti nař. rozhodnutí pouze svrchu uvedenou bezdůvodnou námitkou a proto nss, nemaje podnětu se strany stížnosti, nemohl zkoumati, zda st-lé mohli by proti nař. rozhodnutí s úspěchem se brániti, kdyby svou stížnost opřeli o ustanovení § 20 stav. statutu župy bratislavské nebo o některé jiné ustanovení tohoto statutu.

Z důvodů těch musil nss námitku st-lů, pokud směřuje proti zastavení jich okna projektovanou stavbou, zamítnouti.

Pokud st-lé námitkou, že nebudou s to cestou soudní domoci se zrušení stavby, brojí i proti odkázání dalšího svého požadavku, týkajícího se vlastnictví k hraniční mezeře, na pořad práva, platí o ní totéž, co svrchu bylo již pověděno, že totiž z této okolnosti nikterak neplyne, že by uvedený požadavek st-lů byl povahy veřejnoprávní, a že by v řízení stavebním mělo o něm věcně býti rozhodnuto.

Bezdůvodná je konečně i výtká stížnosti, že úřad nepřezkoumal skutečný pozemkový stav, ačkoliv stavebník si osvojil hraniční mezeru udávaje, že jest jeho výlučným vlastnictvím, a ačkoliv st-lé popřeli správnost tohoto tvrzení stavebníkova, neboť uznal-li žal. úřad právem, že dotčená námitka st-lů je námitkou činěnou z titulu práva soukromého, pak nejen nemusil, ale ani nemohl zkoumati, zda námitka ta je věcně důvodnou, neboť k rozhodnutí této otázky nedostávalo se mu kompetence.

Č. 12.415.

Zaměstnanci veřejní: Cesta státního zaměstnance, který má býti přeložen na odpočinek z úřední moci, k úřední lékařské prohlídce je cestou služební, i když prohlídka ta byla nařízena vzhledem k obraně zmíněného státního zaměstnance.

(Nález z 23. května 1936 č. 4.273/35.)

V ě c: František F. v Čes. Budějovicích proti rozh. min. pošt a telegrafů ze 7. července 1931 o náhradě cestovního.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítnuta byla žádost st-le, poštovního asistenta na dočasném odpočinku, z 29. května 1931 o zaplacení cestovního účtu za cestu, vykonanou k lékařské prohlídce u min. pošt a telegrafů dne 18. května 1931, a to proto, že st-l byl k lékařské prohlídce povolán na základě své stížnosti do přeložení na trvalý odpočinek a nemá proto nároku, aby mu byly hrazeny výlohy, které mu vznikly dostavením se k této prohlídce.

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí vadnost řízení a nezákonnost. O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Náhrada cestovních výloh při služebních cestách zaměstnanců státních jest upravena předpisy zvláštními. Prozatímní úprava cestovních